

UZASADNIENIE

(w zakresie pkt 1 i 2 wyroku)

Decyzją z dnia 6 marca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że T. J. pobrała nienależnie świadczenia za okres od 1 lutego 2020 r. do 29 lutego 2020 r. w łącznej kwocie 105,48 zł z tytułu świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

/decyzja k.211 – 212 plik II akt ZUS/

W dniu 16 kwietnia 2020 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie T. J. od powyższej decyzji. Odwołująca wskazała, że w stosunku do jej osoby nie wystąpiły przesłanki zwrotu świadczenia, gdyż nie została ona pouczona o ustaniu prawa do świadczenia uzupełniającego. Jednocześnie zaznaczyła, że należna emerytura została jej przyznana z urzędu od dnia 4 lutego 2020 r., podczas gdy rentę z tytułu niezdolności do pracy otrzymywała 10 dnia każdego miesiąca.

/odwołanie k.3 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie, która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 12 maja 2020 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. W treści odpowiedzi wskazano, że o zasadach zwrotu nienależnie pobranego świadczenia wnioskodawczyni została pouczona w decyzji z dnia 19 września 2019 r., a co istotne, w lutym 2020 r. kwota pobranych przez nią świadczeń tj. renty za okres od 1 do 3 lutego, emerytury za okres od 4 do 29 lutego oraz okresowej emerytury kapitałowej za okres od 4 do 29 lutego przekroczyła kwotę 1 600,00 zł tj. maksymalną kwotę wynikającą z obowiązujących wówczas przepisów o świadczeniu uzupełniającym.

/odpowiedź na odwołanie k. 6 – 8/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. J. urodziła się (...) Od 1 listopada 2006 r. T. J. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 19 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał T. J. świadczenie uzupełniające w kwocie 105,48 zł miesięcznie. W treści decyzji wskazano, że w dniu 1 października 2019 r. T. J. przysługiwała renta w wysokości 1494,52 zł, a tym samym przyznane świadczenie stanowiło różnicę między kwotą w wysokości 1 600,00 zł, a kwotą renty. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że świadczenie będzie wypłacana razem z rentą. W pouczeniu do decyzji poinformowano wnioskodawczynię o konieczności powiadomienia o okolicznościach mających wpływ na prawo i wypłatę świadczenia, m.in. o uzyskaniu uprawnień do świadczeń finansowanych ze środków publicznych oraz pobieraniu takiego świadczenia lub jego podwyższeniu.

/decyzja k.5 – 6 odwrót plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał T. J. emeryturę, z urzędu, od 4 lutego 2020 r. tj. od miesiąca, w którym T. J. ukończyła 60 lat. W treści decyzji wskazano, że wysokość emerytury, obliczonej na podstawie art.26 ustawy emerytalnej, wyniosła 1 722,82 zł.

/decyzja k.205 – 209 odwrót plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał T. J. emeryturę z urzędu od 4 lutego 2020 r. tj. od dnia nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość emerytury okresowej wyniosła 92,74 zł.

/decyzja k.201 – 203 plik II akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 marca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że T. J. pobrała nienależnie świadczenia za okres od 1 lutego 2020 r. do 29 lutego 2020 r. w łącznej kwocie 105,48 zł z tytułu świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

/decyzja k.211 – 212 plik II akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z **art. 4 ust. 1 ustawy z 31 lipca 2019 r.** świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (tj. Dz.U. z 2021 r. poz. 1842), w brzmieniu obowiązującym przed 1 marca 2020 r., świadczenie uzupełniające przysługiwało osobie, uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500 zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie mogła przekroczyć 1600 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem włączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Zgodnie z **art. 2 ust. 2 ww. ustawy**, w brzmieniu, obowiązującym przed 1 marca 2020 r., świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych, finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej, przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, 353, 794 i 1621), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatkowych świadczeń, wypłacanych wraz z innymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1600 zł miesięcznie.

Stosownie do treści **art. 8 ust.1 ww. ustawy** osoba, która pobrała nienależnie świadczenie uzupełniające, jest obowiązana do jego zwrotu, a za nienależnie pobrane świadczenie uzupełniające uważa się świadczenie wypłacone mimo ustania okoliczności będących podstawą jego przyznania, jeżeli osoba pobierająca to świadczenie była pouczona o braku prawa do jego pobierania (art. 8 ust.2 pkt 1 ww. ustawy).

W myśl **art. 7 ust.1 pkt 1 ww. ustawy** w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, dotyczących postępowania w sprawie świadczenia uzupełniającego, wypłaty tego świadczenia oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w art. 2 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem art. 136 tej ustawy;

Stosownie zaś do **treści art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku** o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania (ust. 2 pkt 1 art. 138 ustawy o emeryturach z FUS).

Z zebranego materiału dowodowego, wynika, że decyzją z dnia 19 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał T. J. świadczenie uzupełniające w kwocie 105,48 zł miesięcznie, stanowiącej różnicę

między kwotą w wysokości 1 600,00 zł , a kwotą renty tj. 1494,52 zł. Co jednak istotne , w pouczeniu do decyzji poinformowano wnioskodawczynię o konieczności powiadamiania o okolicznościach mających wpływ na prawo i wypłatę świadczenia, m.in. o uzyskaniu uprawnień do świadczeń finansowanych ze środków publicznych oraz pobieraniu takiego świadczenia lub jego podwyższeniu.

W związku, zatem, z okolicznością, że, przyznane wnioskodawczyni, świadczenia emerytalne, począwszy od 4 lutego 2020 r., przekraczały łącznie kwotę 1 600,00 zł , a także, z uwagi na właściwe pouczenie wnioskodawczyni, o nałożonych na nią obowiązkach informacyjnych dotyczących pobieranych świadczeń , to stwierdzić należy ,że w lutym 2020 r. wnioskodawczyni nie przysługiwało świadczenie uzupełniające w kwocie 105,48 zł. Zasadnie zatem zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zobowiązał T. J. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 lutego 2020 r. do 29 lutego 2020 r. W związku z powyższym, brak było podstaw prawnych do uwzględnienia odwołania skarżącej.

W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie **art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.**, **orzekł** jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie **art.98 k.p.c.**, zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania . Sąd zasądził od T. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Sąd ustalił powyższą kwotę, stosownie do treści § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz.265).

S.B.

Dnia 2 .12.2021r.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni **radcy prawnemu Z. S.** za pośrednictwem PORTALU INFORMACYJNEGO